

בס"ד א' אייר ה'תש"פ
הדלקת נרות - 18: 57
צאת השבת - 19: 49
רבנו תם - 20: 39
שעון קיץ - מהלוח המדוייק של "אור החיים"
ע"פ "אופק תל אביב"

שנה עשרים - עלון מס' 1006
@ השבת "ראש חודש אייר"
@ ביום שלישי - יום הזכרון לחללי מערכות ישראל.
@ ביום רביעי - יום העצמאות.
@ ביום חמישי בערב - "ברכת הלבנה".

אברהם יגל

לעיני בבאי מוסאי בן אברהם ז"ל
לרפואת ולהצלחת כל עם ישראל ובכללם לאברהם יגל בן רעות נ"י

**השבת טז' לעומר,
פרקי אבות - פרק ב'**

הזריע - מצורע

מלנייני הפרשה: תזריע:

- ← טומאת האישה לאחר שילדה בן או בת.
 - ← טומאה הבאה ממחלות העור או מצרעת.
 - ← טומאה הבאה משחין או מנגעים בראש ובזקן.
 - ← דינים כלליים על המצורע ועל צרעת הבגדים.
- מצורע:**
- ← הוראות על הטכס והקורבנות שמביא המצורע ביום טהרתו.
 - ← דיני צרעת הבית וטהרתו.
 - ← טומאת הזב וטהרתו.
 - ← טומאתה וטהרתה של אשה נידה או זבה.

**פס"ד: "השמים כסאי"
(ישעיה סו)**

כַּנְזַע זְרָאָה לִי בַּבַּיִת

שואל האלשך: היה צריך להיות כתוב כנגע ראיתי בבית? ומתוך: יהודי שייסורים באים עליו, צריך לדעת כי זה חסד ה', מי יודע אם לא היה צריך להיות גרוע יותר? ממילא, כשבא אל הכהן, הוא צריך להודות לקב"ה ולומר: בעצם הצרעת היתה צריכה לבוא עליו בעצמו, והקב"ה עשה לו טובה ושם אותה בבית. "כנגע נראה לי בבית", מה שהיה צריך לבוא לי, בא בבית.

וְהָיָה בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יִגְלַח אֶת כָּל שְׂעָרָיו אֶת רֹאשׁוֹ וְאֵת זָקְנוֹ וְאֵת גְּבַת עֵינָיו (וי"ד - ט')

שואל ה"כלי יקר": מפני מה נצטווה לגלח שלושת איברים אלו? ומתוך: התורה פרטה שלושה איברים אלה, כי הם קרובים לשלוש עבירות עיקריות אשר עליהם הנגעים באים. יגלח שער ראשו, לכפר על גסות הרוח, על הרצון להיות ראש לכל דבר. זקנו, השערות סביב הפה יגלח, לכפר על הפה המדבר לשון הרע. ואת גבות עיניו, לכפר על צרות העין.

"שִׂאת או ספחת או בהרת"

שלושה דברים עיקריים שבגללם באה הצרעת. גאוה, צרות עין ולשון הרע. גאוה ראינו אצל נעמן שר צבא ארם, צרות עין אצל גיחזי ולשון הרע ראינו אצל מרים. שלושה דברים אלו רמוזים לפי היכלי יקר' במילים: שִׂאת, ס פ ח ת ובהקרת. המילה "שִׂ א ת" מרמזת על התנשאות הגאוותן, המילה "ס פ ח ת" מרמזת על זה הרוצה לספח לעצמו דברים - צר עין, והמילה "בהרת" מרמזת על המלבין פני חברו ע"י דברי לשון הרע שלו - מלבין מלשון 'בהרת'.

פִּנְתַּי הַנִּיבִים וְהַפְתָּגְמִים "הקנאה והתאוה והכבוד מוציאין את האדם מן העולם" (פרקי אבות)

רבי אליעזר הקפר אומר הקנאה: מדת הממון, שאדם משתדל להרבותו אפילו בסכנת נפשו, רק מצד קנאת איש מרעהו, שיצרעה להתעשר כמוהו או יותר ממנו.
התאוה: תאוות הגופניות שיבזבז עבורן לפעמים ממונו וכבודו. וגם מפני תענוג הארצי מתעצל מתורה וחכמה.
הכבוד: הוא הגאות, גם עבור זה יבזבז כל אשר לו ויסתכן. מוציאין את האדם מן העולם: מעה"ז ומעה"ב. דמלבד הרעות שיתגלגלו בעה"ז על ידו, ג"כ אין שום חטא בעולם שאין אחד מהני"ל סבה לו.

"אשה כי תזריע וילדה זכר וטמאה שבעת ימים"
אם האשה יולדת זכר, טמאה שבעה ימים, ואם נקבה, טמאה ארבעה עשר יום. ורמז לדבר כתב בספר "אגרת הטיוול", המילה "זכר" מתחילה באות ז', המילה נקבה מתחילה באות נ'. האות ז' היא השביעית, והאות נ' היא האות הארבע עשרה.

"זביום השמיני ימוכ בשר ערלתו" (וי"ב - ג)
כותב "בעל הטורים", מנין התיבות והאותיות בפסוק זה הוא כמניין התיבות והאותיות בפסוק "ויכולו השמים והארץ וכל צבאם", ללמד שמילה דוחה שבת. אומר רבי מרדכי גיפטר, צא ולמד עד כמה גדולה מצוות מילה, שאי אפשר לקיים אותה אלא אם כן עבר עליו שבת, ואע"פ כן מצוות מילה יש בכוחה לדחות את השבת.
"והובא אל הכהן" (וי"ד - ב')

מדוע כתבה התורה "והובא" ולא "ובא" שבא בכוחות עצמו? מתוך רבי חיים מוולוז'ין: צרעת באה על חטא לשון הרע, וכרגיל עיקר הרכילות מדברים על המנהיגים, הכהנים. אם כן, לא ירצה בעל לשון הרע ללכת מרצונו הטוב לכהן, לכן "והובא". החיד"א בספרו "חומת אנך" כותב, "והובא" אותיות "אהוב", רמז למה שאמר הרמב"ם (הלכות תשובה פי"ז - אה"ו), בא וראה כמה גדול בעל תשובה, שאתמול היה שנאו לפני המקום, משוקץ ומרוחק ותועבה, והיום אהוב ונחמד, קרוב וידיד.

"ולקח למטהר שתי צפרים חיות טהורות"
צפור בגימטריה "שלום", לרמז לו לבעל לשון הרע, שחטאו לא יכופר עד שלא יתקן מה שקלקל ברכילותו, הפריד בין אחים, בין משפחות, בין איש לאשתו, עליו להחזיר את השלום על כנו.

הסירו ממשול מדר עמי! העלון טעון גניזה. אין לעיין בעלון בשעת התפילה וקריאת התורה. במקום שיש עירוב, יש לטלטל ע"י קטן. ניתן להוריד את העלון באתרים הדתיים "לדעת" ו-"חידושי": <http://www.hidush.co.il/> <http://ladaat.info/>

"אל תקרי הליכות אלא הליכות"

קבלת שבת מוקדם עם הנהגת שיעון הקיץ

בימים אלה אנו חיים על פי הנהגת שיעון הקיץ. והנה, מלבד הפרעה שיש בסדר תפילת שחרית של פועלים הנאלצים לצאת מוקדם לעבודתם, גורם הדבר לאי נוחות בסדר עריכת שולחן שבת מסעודה ראשונה, שכן מגיע הבעל לביתו אחרי תפילת ערבית בליל שבת בשעה מאוחרת, והילדים כבר עייפים ונרדמים מבלי להשתתף מסעודה כראוי, ולא שומעים דברי תורה על פרשת השבוע וזמירות שבת וכדו'. משום כך, יש הנוהגים לקבל שבת מוקדם כמו שנהגו בחוץ לארץ - מפלג המנחה, שהם כשעה ורבע לפני קבלת שבת, ואז מגיעים הביתה מוקדם ועורכים את שולחן השבת. ולכן בעניין ספירת העומר, שכן אין סופרים את העומר אלא בלילה, ואי אפשר לספור מבעוד יום (בברכה).

דיני ספירת העומר בליל שבת

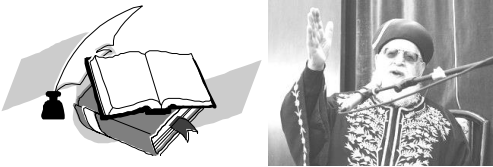
עתה נבאר לבאר את הדין בעניין ספירת העומר, שכן זמנה משתחשך דוקא, ויש בעניין קבלת שבת מוקדם נפקא מינה למעשה בהלכות ספירת העומר. הנה ידוע, שאדם ששכח ולא ספר בלילה ביום שלאחריו, ומשיך מכאן ולהבא לספור בליל ברכה שכן אין בספירותיו "תמימות", ויבקש מחברו המברך לכוין להוציאו בברכתו. והנה, אם אדם שכח ולא ספר ספירת העומר בליל ששישי (ביום חמישי בלילה) וגם לא ביום שישי שלאחריו - והוא רגיל להתפלל בערב שבת מפלג המנחה, כלומר מבעוד יום, ואחרי שקיבל את השבת ועדיין לא ספרו בציבור ספירת העומר שכן עדיין יום הוא, ואז הוא נזכר שלא ספר בליל האתמול ובכל היום עד שעה זו. השאלה האם הוא יכול לספור את הספירה של האתמול כדי להציל עצמו ולהמשיך מכאן ולהבא בברכה, או שמא כיון שקיבל את השבת והתפלל ערבית נחשב לו משעה זו ואילך כמו היום שלאחריו והפסיד את ספירת האתמול למרות שעדיין יום הוא. הנה לדעת הרב חיד"א בברכי יוסף בשם ה"רע אמת" ומביאו מרן בעל ה"בן איש חי" להלכה, שאם שכח בליל שישי והתפלל ערבית מבעוד יום ונזכר, יספור בעת ההיא למרות שקיבל את השבת, ובשאר הימים ימשיך למנות בברכה. והביאור הוא, שיש הבדל יסודי בין דיני שבת לדיני ספירת העומר. בדיני שבת יש דין תוספת שבת, וחיובה או מדאורייתא, ואפילו אם חיובה מדרבנן היינו שחכמים נתנו כח לכל אדם מישראל להקדים ולקבל את השבת לפני זמן כניסתה. מה שאין כן בדין ספירת העומר, כיון שהתורה קבעה שצריכים לספור "תמימות", ולא יכולים להחליף בין מספרי הימים, ואם ביום שישי זה, לדוגמא, היום הארבעה עשר בספירה, אז לא יכול להיות שהוא ייהפך ליום החמשה עשר כל עוד לא הושלם היום עם תומו, כי אחרת חסר ב"תמימות". וזה הדין הוא אפילו אם קיבל שבת בינתיים, כי הם שני דינים שונים זה מזה.

סיכום האפשרויות בשבתות של ימי העומר

אפשרות ראשונה : יכול להתפלל בפלג המנחה באופן שישיים את תפילתו ויגיע לביתו לפני חצי שעה שקודם הזמן, ואז יכול להתחיל לקדש ולאכול מייד בהיתר לכל הדעות, ואז בהגיע זמן ספירת העומר יספור לבתחילה מבלי להשתהות.

אפשרות שניה : שיכול להתפלל במניין שבסיומו יגיע לביתו בתוך חצי שעה שלפני זמן ספירת העומר, יקדש מייד, יאכל כזית אחד בלבד בתוך 4 דקות מברכת המוציא, ואם ירצה יכול לאכול עוד פחות משיעור כזית פת עם דגים וכדו' לאחר מכן, וימתין מלאכול עוד עד שיגיע זמן הספירה, ויספור בזמן ואז יכול להמשיך בסעודתו כדרכו.

אפשרות שלישית : מוסיף מרן בעל ה"בן איש חי" שיניח שומר להזכיר לו שלא לשכוח לספור את העומר.

פרקי אבות

הטעם שקורין פרקי אבות בימי הספירה, לפי שימים אלה ימים קדושים ונוראים, כיוון שהם ימי דין, שבהם מתו תלמידי רבי עקיבא, ולכן נהגו לקרות פרקי אבות שיש בהם **דברי תוכחה** ו**מוסר**, שבהיות לב האדם שבור, הוא עשוי יותר לקלוט דברי תוכחה.

ועוד טעם, לפי שבימים אלה ימי האביב, עשוי היצר הרע להסית את האדם ולומר לו, למה לך לישב על התורה ועל העבודה, מוטב שתצא לטייל בגנות ובפרדסים, והאדם עשוי לקבל את דברי היצר כיון שהימים ימי פריחה, שהאילנות מבלבלים ומתחילים להוציא פירות נאים, לכן קורים בפרקי אבות ובספר משלי לעורר לב האדם שלא יגרר אחרי עצת היצר הרע, וישתדל לרדוף אחר מצות ומעשים טובים כדי שיזכה בחיי העולם הבא ולא יכלה זמנו בהליכתו אחרי תענוגי העולם הזה.

ועוד טעם, לפי שבימי המועד לא יתכן שלא יימשך אחר עצת היצר הרע, בגלל רבוי האכילה והשתיה, כיון שבימי החגים יוצאים מסעודה אחת לשניה, ושובתים ממלאכה וטורח, שעל ידי דברי התוכחה והמוסר שיש בהם ישבר לבו של אדם. (ילקוט מעם לועז, אבות עמ' א-ב).

א מנהג ישראל לומר פרקי אבות בשבתות הקיץ. מנהג זה כבר הובא בטור (או"ח סי' רצ"ב) שכתב: ונוהגין באשכנז לומר פרקי אבות במנחה, וכן כתב רב עמרם, ובספרד אומרים אותם בשחרית, עכ"ל. ויש עוד הבדלים במנהג, שיש אומרים אותם רק מפסח עד שבועות, ויש שנהגו לומר אותם עד י"ז בתמוז, ויש קהילות עד ר"ח אלול, או עד ראש השנה. והמנהג היום אצל הספרדים לאמרם בבוקר אחר תפלת מוסף מפסח עד שבועות.

ב ולמנהג ספרד אומרים את כל המסכתא פעם אחת, אלא כיון שיש ששה שבועות מפסח עד שבועות, ומסכת אבות אינה כוללת אלא חמשה פרקים, התעוררה בעיה, מה ללמוד בשבוע האחרון שלפני שבועות? על כן לקחו פרק ממקום אחר וצרפו אותו לכאן כדי להשלים את השבוע הששי. פרק זה מדבר בעניני קנין התורה ומעלותיה ומלמד אותנו את דרכי קבלת התורה וכפי שהיא צריכה להלמד, ומתאים ללמודו בשבוע האחרון לפני שבועות. לפני פרק ששי זה מוסיפים הקדמה: "שנו חכמים בלשון המשנה", כדי להראות שאין פרק זה חלק מהמשניות של המסכת המקורית אלא תוספת מהברייתות החיצוניות.

ג ואילו שנהגו לאמר עד י"ז בתמוז גמרו את המסכתא שתי פעמים, והאומרים עד ר"ח אלול גמרו אותה שלש פעמים, ולמנהג אשכנז של היום שאומרים עד ראש השנה גומרים אותה ארבע פעמים. אלא אלו לא נשארו ששה שבועות עד ר"ה, בשבוע או שבועיים האחרונים אומרים שני פרקים לשבוע כדי לגמור את המסכתא בפעם האחרונה עד ר"ה.

"פחד כלבים"

לכל אחד כמעט יש חרדות ממשוה. יש בעלי פחד גבהים, יש החרדים ממקומות סגורים ויש שפחדים מבעלי חיים.

הפחד שאני פיתחתי, היה פחד מכלבים.

בפעמים הנדירות שנפגשתי בכלב, הייתי מגיבה בשני אופנים. שנייה מתוך היסטריה. או שהייתי קופאת על מקומי בחדרה משתקת, או שהייתי פותחת בבריחה חסרת כיוון. דרך ההתמודדות השנייה, הייתה מסוכנת ביותר. מפני שבריחה חסרת כיוון, פירושה לפעמים, הימלטות אל תוך כביש סואן.

האפשרות הראשונה אולי הייתה פחות מסוכנת אבל הרבה יותר כואבת, מפני שבכל פעם כזו שהייתי נשארת קפואה על מקומי, התוצאה הייתה שבועות של חרדות נוראיות וחששות שהכלב היה יכול ל... .

התברתי והגעתי לגיל השידוכים. לאחר תקופה לא ארוכה נישאתי מבלי שבעלי ידע על פחד הכלבים שלי.

כחודש לאחר הנישואין יצאתי עם בעלי לרכוש ריהוט לדירתנו. הלכנו ברחובה של עיר שאינה חרדית, די מהרנו מפני שהורינו המתינו לנו בבית העסק. ואז ראיתי אותו. כלב ענק מימדים, אני חושבת שהכלב הכי גדול שראיתי בחיי עם פרצוף כועס ומפחיד. אני זוכרת את עצמי צורחת וקופאת על מקומי. הכלב התקרב אלינו בריצת אמוק. בעלי קלט מיד מה קורה. הוא ניסה להגיד לי, שהכלב לא יעשה כלום, אבל הכלב כנראה חשב אחרת. הוא התקדם אלי בצורה לא ידידותית והפרצוף שלו... השלים את כל מה שהריצה שלו לא הספיקה. ואז ראו עיניי משהו מדהים. בעלי פשוט נעמד מולו, הכלב הסתער עליו ואני פלטתי צרחה נחרדת ונפלטתי על מקומי. בזווית עיני ראיתי את הדבר המוזר ביותר שראיתי בחיי. בעלי נעמד מול הכלב בלי פחד. הכלב נעמד על שתי רגליו האחוריות והוא תפס את שתי רגליו הקדמיות. בין רגע התיישב הכלב והתכרבל למרגלות בעלי, עיניו היו שלוות לגמרי, זה היה מחזה סוריאליסטי, נראה היה כאילו הוא מרוכז בכלב אך לי היה ברור שהוא דואג לשלומי ובטחוני ואפילו לרוגע שלי, כאילו זה הדבר הטבעי ביותר בעולם.

הוא חזר והתחלתי ללכת לכיוון החנות, במקביל דיבר אלי בקול הכי רגוע שניתן להעלות על הדעת: "את בסדר? היי רגועה הוא לא יעשה לך כלום תראי כמה שהוא ידידותי."

הוא עקב אחרי במבטו עד שנכנסתי לבית העסק ואז עזב את הכלב והחל צועד לעבר החנות.

הוריי והוריו כבר היו שם. הבטנו מבעד לחלון הראווה איך הוא הולך והכלב משתרך אחריו בלי לחרוץ לשון.

סיפורי כלום מה היה. הוריי התפעלו מאוד ואילו הוריי לא הבינו על מה המהומה. "חזקי מעולם לאי פחד מכלבים", אמר אביו. "עד שהיה בן שנים עשרה גרנו בעיר, שהיו בה יותר כלבים מאשר אנשים", אמר.

בעלי האזין לנאמר, והתכנס בתוך עצמו לרגע ארוך. ראיתי שמהו מתחולל בו.

"אינכם יודעים כמה תודה אני חייב לתופעה ששמה 'פחד כלבים'", הוא אמר פתאום. לא הבנתי. "חייב תודה? לפחד כלבים? מה הקשר בכלל?!"

"אני חושב שגם אני חייב לכם וידוי קטן" אמר.

ואז החל לספר: "עד גיל שנים עשרה התגוררנו בעיר מעורבת. כלבים היו חלק בלתי נפרד מהנוף ולפיכך לא פיתחתי שום פחד מכלבים, ואז, ביום אחד עברנו לבני ברק ונכנסתי לתלמוד תורה די ידוע. הקליטה שלי הייתה לגמרי לא מוצלחת. הכיתה אליה נכנסתי, הייתה כיתה מגובשת עם הנהגה עוד יותר מגובשת. מלכתחילה הם לא נתנו לי שום סיכוי. ניסיתי איכשהו לדבר, להשתחל ואפילו להידחף, אך זה רק הרע את מצבי מפני שהם החלו לפגוע בי ולהילחם נגדי. מילד מקובל, שמח וחברותי, הפכתי למין שק בחבטות של הכיתה.

הגעתי למצב שבו לא ידעתי מאין יבוא עזרי ובדיוק אז, עזרי הגיע מעם ה'.

היה זה דווקא ביום רגוע, שבו לא הציקו לי ולא עשו לי תהלוכה. יצאנו בתום הלימודים מהתי"ת, ולפתע ראיתי כמה לידים, בתוכם שניים מראשי המציקים רצים לכיוון התי"ת בהיסטריה. לא היה קשה להבין מדוע. רדף אחריהם כלב ענק עם פרצוף מכוער. זה היה בשביל המוביל מהתי"ת, משני הצדדים גדרות והמילוט היחיד היה לתוך התי"ת. רק מה, השער היה נעול. השומר נכנס לתוך הבניין ולמעשה כעשרה ילדים, נלכדו מול הכלב.

הייתם צריכים לשמוע את הצרחות. הם רצו אחוזי אמוק ועברו אותנו, והוא המשיך אחריהם, כי זה מה שכלבים עושים – רודפים אחרי מי שבורח, ואז הם הגיעו שניהם לשער הנעול והכלב נעמד מולם.

העיניים שלהם היו קרועות מאימה. הם התכוננו לגרוע מכול. ואז אני הגעתי, מאחור, תפסתי את הכלב, אמרתי 'ארצה'. ליטפתי את ראשו, בעצם אין צורך שאחזור על התיאור שראיתי בעצמך... הכלב נעצר ליד. השניים רצו אחוזי בחלה ככל שיכלו הרחק מהתלמוד תורה, אך שאר הילדים עמדו והביטו בי אחוזי פליאה. הם לא יכלו לתפוש את המחזה שנגלה אל מול עיניהם.

הוא נעמד ליד. מיד זיהיתי שמדובר בכלב מסוג 'סאן-ברנרד' שגודלו וכיעורו, מסתירים את היותו דווקא ידידותי ונעים. היה לו קולר בצבע כחול עם לבבות אדומים. בתוך כמה דקות נטלתי את הקולר והובלתי את הכלב אל בעלי, כשהפעם עדת ילדים מלווה אותי, אבל מסיבות אחרות לגמרי ממה שהייתי רגיל...

ברחוב מצאתי את הבעלים ומסרתי לו את הכלב.

הרגע הזה שניה לגמרי את הסטטוס שלי בכיתה. מילד נרדף ומושא להצקות, הפכתי לגיבור של ממש וכל התי"ת דיבר על גבורתי ועוזו רוחי. למחרת נעשו אלי שני הילדים, אותם 'הצלתי' והודו לי וזו הייתה תחילתה של ידידות מופלאה. הכלב עם הקולר הכחול והלבבות האדומים היה מגיע עם בעליו כמעט מדי יום לאזור התי"ת. בכל פעם שהוא היה מגיע – הייתי מוזעק, תתפלאו, לפעמים גם על ידי מחנכיי, להשתלט על הכלב ולהרחיקו מהשביל, או לפחות 'לשמור' שלא יעשה להם כלום."

"מילד דחוי ונרדף הפכתי לגיבור", סיכם, "והכול בזכות 'פחד הכלבים' שהקב"ה טבע בבני אדם. אבל הסיפור עוד לא נגמר. לאחר שנה נולד לנו ילד. אני לא אומרת שפחד הכלבים יצא ממני, אבל אין ספק שהחרדה הגדולה ניטשטה איכשהו. מפני כחודשיים, הלכנו יחד עם הגעלה של בתנו ברחובות בני ברק. עמדנו בשפת הכביש ומול עינינו התרחש המחזה הבא: אוטובוס חנה בתחנה, ולפתע ראינו מלפניו כלב הדוהר אל תוך הכביש, מבלי לשים לב שרכב מסוג מיני-וואן עוקף את האוטובוס.

בשבריר שנייה קלטנו מה הולך לקרות. הכלב אינו יודע שיש מכונית שעוקפת, והנהג לא יוכל להבחין בחיה הנמוכה המגיעה מהמדרכה. התוצאה תהיה שהכלב יידרס באכזריות. אבל בשבריר השנייה הזו התרחש עוד משהו. בעלי רץ אל תוך הכביש ונופף לנהג לעצור. נשמעה חריקה אדירה. הנהג בלם במקום וממש לפניו, עמדו בעלי והכלב המבוהל שניצל בשנייה האחרונה.

הנהג יצא מהרכב והיה היסטרי לחלוטין. הוא החל לצעוק על בעלי, הוא לא הבין מה גרם לו להסתכן כל כך בשביל הכלב. האמת, שגם אני חשבת כמותו, אבל אז, ראיתי משהו... וברגע אחד הבנתי שההצלה הזו הייתה אינסטינקט. מה שראיתי, היה את הקולר של הכלב המבוהל... קולר בצבע כחול, עם שורה של לבבות אדומים... עשר שנים עברו אך אדם לעולם אינו שוכח את מי שהטיב איתו בילדותו. כן... גם אם הוא הולך על ארבע...

חודש אייר - אייר = אני יי רופאך

במקרא קוראים אותו בשם "זיוי". השם אייר בא מאכדית ופירושו כמו זיו, אור, והוא בא להדגיש את האור המיוחד שישנו בעולם בחודש זה אחרי חודשי החורף הקודרים והוא החודש השני של האביב.

מסורת היהודית מייחסת סגולות חשובות מאוד לאורו של חודש אייר. אור מחיה ומרפא, מרפא את הגוף ואת הנפש. כפי שזה רמזו בר"ת של השם **אייר = "אני יי" רופאך** וכותבים את השם בשתי "יודין" - **אייר**, להדגיש שהריפוי מתייחס לגוף ולנפש. והסגולה הזאת אע"פ שהיא עונתית וקשורה לטבע השנה, באה לו לחודש מכוח הגאולה של יציאת מצרים שבו ריפא הקב"ה את ישראל ממחלות הגוף והנפש שחלו בהם במחנות העבודה של מצרים. חז"ל מספרים כשיצאו בני ישראל ממצרים היו חולים ובעלי מומים בגוף ובנפש, וסומני וחגרים וחרשים. אמר הקב"ה התורה כולה שלמות שנאמר "ותרת ה' תמימה", אתן אותה לבעלי מומין? הוציא הקב"ה חמה מנרתיקה וריפא את בני ישראל מהמומים שלהם ואחר כך הביאם, בחודש סיון, למתן תורה. גם לעתיד לבוא, החמה תצא מנרתיקה ותרפא את כל הקמים לתחיה.

"בניך כשתלי זתים" - חינוך

לשון הרע ורכילות

ההורים והמורים צריכים לחנך את הילדים למודעות לחומרת שמירת הלשון, ולעזור להם לפתח רגישות ושליטה עצמית בתחום.

אסור לספר ולשמע לשון הרע על קרובי משפחה: אסור לאיש לספר לשון הרע על אשתו או לאישה על בעלה וכן על ילדיהם וגם אח על אחיו. וכן אסור לשמוע לשון הרע מהוריו, ואם ההורים מדברים לשון הרע, צריך למנוע מהם, אבל בדרך של כבוד.

אסור לספר לשון הרע על ילדים, אפילו שהתורה לא רואה בהם אחראים לשמועיהם [במיוחד ביתום].

הורים ומורים צריכים להבחין במצבים בהם הילד מספר לשון הרע מכיוון שזקוק לעזרה, מול מצבים בהם מספר לשון הרע ללא הצדקה וצורך. חשוב להסביר לילד שחשוב ומותר לו לספר למבוגר על דברים חמורים שפוגעים בו או שיכולים לפגוע באחרים, ואינו עובר בכך על איסור לשון הרע. חשוב לחנך את הילדים לדבר בלי להזכיר שמות, אך לשים לב שלא ימנעו עקב כך לבקש את עזרתנו ולקבלה, בשעת מצוקתם.

כל השומר את לשונו, פיו הופך להיות כלי קודש...

<p>פרכה והלכה כמישה וזהה דידי שיזכו בבריאות ונהורא מעליא בפרנסה טובה, אריכות ימים ושנים הטוב ובנעימים הם וכל משפחתם, ולכל מילי דמיטב, וירונו נחת ושלוה מכל יוצאי חלציהם</p>	<p>פרכות ואיחולות יצחק ועינת איילה לרגל הולדת הבת יהי רצון שתגדל כאמותנו שרה רבקה רחל ולאה תזכו לחופתה שתצליח בכל דרכיה וברכה והצלחה ונחת לאריה ולימור ישראלי ולמשפחת איילה</p>	<p>פרכה והלכה ליצחק ויפה אהרני הקב"ה ישלח להם רפואה שלימה. חפץ ה' בידם יצלה, יראת ה' היא אוצרם ועליהם יציץ נזרם. ה' איריך מיהם בטוב ושנותיהם בנעימים וירונו נחת ושלוה מכל יוצאי חלציהם</p>	<p>פרכה והלכה מישה ואישרת גואלה שיזכו בפרנסה טובה, רפואה שלימה, אושר נחת ושלוה. יתגשמו כל משאלות ליבם לטובה רפואה שלימה לארלוני-נפתלי ולישראל-יוסף שיצליחו בלימודיהם ובכל מעשה ידיהם</p>	<p>פרכה והלכה לאברהם ומיטרה הקקיאן שיזכו בפרנסה טובה, רפואה שלימה, אושר נחת ושלוה. יתגשמו כל משאלות ליבם לטובה ולברכה וירונו נחת ושלוה מכל יוצאי חלציהם</p>	<p>פרכה והלכה רפואה שלימה אסתר אהרני בת חיה הקב"ה ישלח מזור ומרפא לרניב אבריה ויסייה גידיה. תחזור לאיתנה הראשון ותזכה לשנים רבות וברכה לשמואל וחיה</p>
--	--	---	--	---	--

<p>פרכה והלכה כפ"חם ישרה יעקובי שיזכו בבריאות, אושר ופרנסה טובה ובכל מילי דמיטב ברוחניות ובגשמיות, לשנים רבות טובות ונעימות וירונו נחת מכל יוצאי חלציהם. להבדיל לעיני רבקה בת שמואל ופרי ז"ל</p>	<p>פרכה והלכה רפואה שלימה כלי'דה דר'וני בת מרי מנב"ת הקב"ה ישלח מזור ומרפא לרניב אבריה ויסייה גידיה. רפואת הנפש ורפואת הגוף. שתחזור לאיתנה הראשון ותזכה לשנים רבות טובות ועם בעלה יצחק ופרי ז"ל</p>	<p>פרכה והלכה לאהרון ג'רפי וכל משפחתו שיתברכו באושר בבריאות, ופרנסה טובה ובכל מילי דמיטב ברוחניות ובגשמיות, לשנים רבות טובות וירונו נחת ושלוה מכל יוצאי חלציהם</p>	<p>פרכה והלכה דוד ומרים מוסאי הקב"ה ישלח להם רפואה שלימה. חפץ ה' בידם יצלה, יראת ה' היא אוצרם ועליהם יציץ נזרם. ה' איריך מיהם בטוב ושנותיהם בנעימים.</p>	<p>פרכה והלכה כישעיה ודכה נסימי שיזכו בבריאות, אושר ופרנסה טובה ובכל מילי דמיטב ברוחניות ובגשמיות, לשנים רבות טובות ונעימות וירונו נחת מכל יוצאי חלציהם. להבדיל לעיני חנה בת שמואל ופרי ז"ל</p>	<p>פרכה והלכה כמישה ויפה מישה שיזכו בבריאות ונהורא מעליא בפרנסה טובה, אריכות ימים ושנים וכל משפחתם, והכל מילי דמיטב, וירונו נחת ושלוה מכל יוצאי חלציהם</p>
--	--	--	---	--	---

<p>לעיני הצנועה והענוה חנה נסימי בת משה וגולשן ז"ל די אייר פקידת שנתה שתמליץ טוב בעד משפחתה</p>	<p>לעיני הישר והענו רחמים גואלה בן זוהרה ומסעוד ז"ל לי ניסן פקידת שנתו שימליץ טוב בעד משפחתו</p>	<p>לעיני הצנועה והענוה רבקה יעקובי בת שמואל ופרי ז"ל די אייר פקידת שנתה שתמליץ טוב בעד משפחתה</p>	<p>פרכה והלכה זריה וסיון ישראלי שיזכו בבריאות, ובפרנסה טובה, אושר ושלוה, ולרוב נחת דקדושה מתוך הרחבת הדעת, בריאות, ונהורא מעליא.</p>	<p>פרכה והלכה למיכאל וזהה יוספי שיזכו בבריאות, ונהורא מעליא בפרנסה טובה, אריכות ימים ושנים בטוב ובנעימים הם וכל משפחתם, וירונו נחת ושלוה מכל יוצאי חלציהם</p>	<p>פרכה והלכה לאליעזר ולאיה אלעזר שיתברכו בבריאות, אושר ופרנסה טובה ובכל מילי דמיטב ברוחניות ובגשמיות, לשנים רבות טובות ונעימות וירונו נחת מכל יוצאי חלציהם</p>
--	---	--	---	---	---

שבת שלום ומבדרך

<p>רפואה שלימה והחלמה מהירה לכל החולים ובכללם - :</p>	
<p>שלמה לארי בן מרים היינו משה נאמן בן מרים היינו אברהם נאמן בן מרים היינו ישראל פריג רפאל בן מרים היינו מרדכי עמרני בן רבקה היינו שבתאי מוסאי בן נהיית היינו משה משה בן סרווי היינו רבקה מורנו בת שרה מנב"ת אסתר אהרני בת גוהר מנב"ת שושנה נזירי בת יפה מנב"ת</p>	<p>אברהם-יגל בן רעות היינו ניסים דודי בן שרה היינו יוסף-חי דודון בן אריאלה-מזל היינו יוסף אהרני בן ביבי היינו שרה ביבי לארי בת רבקה מנב"ת חנה דוידי בת שרה מנב"ת דינה מוסאי בת חנה מנב"ת לידה הוינו בת מרי מנב"ת לדיה נסימי בת גורגיה מנב"ת הודיה חיה בת אסתר מנב"ת</p>
<p>מזכירי : ציפורה חברוני בת מרים ז"ל מרגלית שמואליאן בת שושנה ז"ל מרים נסימי בת זליכה ושבתאי ז"ל חנה זמנת בת גולי ז"ל לידיה רוקח בת מנטינה ז"ל מרים טהור בת איטו-מטילדה ז"ל נסימי בן דוד בת תמו ז"ל מרים עמרני בת פרי ז"ל</p>	<p>יהודה מועלמי בן גיראן ז"ל לירן מלכה ז"ל בן ריטה שתחיה אורן אהרון ז"ל בן ריטה שתחיה באבאי באבאי בן מויווארי ז"ל יצחק גולי בן שרה ז"ל אבנר קאיקוב בן יובנד ז"ל מנחם ישראל בן ניסים ז"ל בידה מלכה בת אסתר ז"ל</p>
<p>מבשרי : מרדכי לארי ז"ל בן שלמה ושרה שיחיו</p>	<p>בבאי מוסאי בן אברהם וזליכה ז"ל</p>